

ဟောင်ဖိန်ဝင်း

ပုထိုးကုန်း

အရွက်ခြံနေတဲ့လား
အပူသစ်အချစ်တဲ့လား

ပျမ်းမျိုး
အပူသစ်အချစ်တဲ့လား

၁၄၁၁
၁၄၁၁
၁၄၁၁
၁၄၁၁
၁၄၁၁

အပိုင်း(၁)

အခန်း (၁)

သစ္စာနှင့် ကျေးဇူးတရားကို နှိုင်းယှဉ်၍ စဉ်းစားရမည့် အရာဟု ဘယ်သောအခါကမှ ၊ သူ မတွေးတောခဲ့မိ။ သစ္စာမမဲ့တတ်ခြင်းဖြင့် သစ္စာရှိသူအဖြစ် လောက၌ ရဲရင့်ချင်သည် ။ သစ္စာ၏ အရောင်ခြယ်သော မျက်နှာဖြင့်လောကကို ရင်ဆိုင်ရဲချင်သည် ။ ကျေးဇူးတရားကို ခံစားသိတတ်၍ လောက၌ အနေမြတ်ချင်သည် မှာ လည်း အမှန်။ အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် တင်ခဲ့ဖူးသည့်ကျေးဇူးကိုဆပ်နိုင်သူလည်း ဖြစ်ချင်ပြန်၏

သို့ပါလျက် သစ္စာရှိချင်ပါက ကျေးဇူးမဲ့စေ၊ ကျေးဇူးသိသူဖြစ်လိုပါက သစ္စာပျက်စေ၊ ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံလေပြီဟု နားလည်ပြန်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ နှစ်နေရာလိုကျအောင် နှစ်ကိုယ်ခွဲ၍ ရသူဖြစ်လိုက်ချင်သေးသည် ။

ရင်နှင့်မလွယ်၍ သားမမယ်လေသလားဟု မေမေခံစား ကျွမ်းမြိုက်တော့မည်သိ၏။ မွေးစားမိဘမို့ ကျေးဇူးတရားကိုမထောက်ထားသူဟု ဖေဖေယူကျုံးမရ ဖြစ်တော့မည် တွေး၏။ စင်စစ်မိဘအရင်းဟု သာသတ်မှတ်၍ မိဘအရင်းနယ် ရှိသေမြတ်နိုးမိသည် ကိုဘာသာအသိဆုံး။

ဖေဖေတို့ စီစဉ်တာကို ဒီတစ်ခါနားထောင်ပြီးတော့ ဖေဖေတို့ ကျေးဇူးကို ဆပ်တယ်လို့ ပဲသဘောထားပါ သားရယ်ဆိုသည့် စကားက မြားကဲ့သို့နှစ်လုံးသားကိုစူးသည် ။ အဆိပ်ကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ကိုပျံ့သည် ။

သည် အခြေအနေ သည် ဘဝကိုရောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သည့် မေတ္တာ စေတနာများက သူ့နှလုံးသားအပေါ် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ ပမာလေးလံစွာ ပိနေတော့၏။

မွေးစားသားမို့ သူတို့ အပေါ်မှာ မေတ္တာစေတနာ နည်းပါးလေခြင်း ဟု ခံစားသွားမှာ ကို အစိုးရိမ်မိဆုံး။

ကျေးဇူးတရား၏ အနှောင်အထုံးဖြင့် နှလုံးသားကိုဥပေက္ခာပြုရတော့မည်လား။

ချစ်သူ၏ မျက်နှာသည် အခါများ စွာရစ်ဝဲ ပေါ်လာပြန်တော့သည် ပဲ။ ခွဲခွာရခြင်းထက် နာကျင်ရမည့်ဝေဒနာ လောကမှာ ရှိနိုင်ပါသေးရဲ့ လားကွယ်...

ဘယ်လောက်ကြာကြာ၊ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နှလုံးသွေးမှာ ရှိနေတတ်သည့်အရာက ချစ်သူလေ...။

သွေဖီရှောင်ထွက်၊ သစ္စာပျက်သူအဖြစ်၊ အသက်ရှူရင်းမသေချင်ပြန်။

တစ်သံသရာမှ တစ်ဘဝ၊ တစ်ဘဝမှာ ချစ်သူတစ်ယောက် ချစ်သူအပေါ်သစ္စာဖောက်ရဲလေမှ ၊ အရာရာအစစကို အလေးအနက်ထားသူ ဖြစ်နိုင်ပါဦးတော့မလား။

သစ္စာနှင့်ကျေးဇူးတရားသည် သူ့နှလုံးသားကို ချည်ထားသည့် ကြိုးစ၏ တစ်ဖက်စီမှ ဆွဲကြပြီလေ...။

ခံစားမှုဝေဒနာဖြင့် အရာရာက နုသစ်နေပြန်ပြီကော။ ချစ်သူကိုစတွေ့ရသောညသည် နှလုံးသားမှ အလင်းကို ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်နိုင်ခြင်းဟု သူက မှတ်မှတ်ရရရှိနေပြန်သည် ပဲ။

အခန်း(၂)

ငြိမ့်ညောင်းသောအနောက်တိုင်း တေးသံက တိုးတိုးညင်ညင် ပျံ့လွင့်နေ၏။ အာရုံစူးစိုက်မှုသာမရှိပါက ဟိုးဝေးဝေးမှ တေးသံသဲ့သဲ့ဟု ထင်စရာရှိလေမည်။ အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ စားပွဲတွေနှင့်ပြည့်လျက် စားပွဲတစ်ခုလုံးနှင့်တစ်လုံးကသိပ်ကြီး မကွာလှဟု ထင်သည် ။ အရှေ့တိုင်း၊ အနောက်တိုင်းအစားအစာ အစုံရနိုင်သည် ဟု နာမည်ကြီးသောသည် စားသောက်ဆိုင် ခန်းမကြီးထဲမှာ နိုင်ငံခြားသားတွေ အများ စုလာရောက်စားသောက်ကြသည် ကိုလည်း သူ သတိထားလိုက်မိ၏။

“တို့ ဒီမှာ ထိုင်ကြရအောင်”

အန်ကယ်ဂျော့ချ်က သူ့ကိုကြည့်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်သည် ။ အန်ကယ်ဂျော့ချ်သည် အသက်ခုနစ်ဆယ့်ငါး ပတ်ဝန်းရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း တောင့်တင်းခိုင်မာ ဖျတ်လတ်ဆဲပင်။ အဘိုး၏ မိတ်ဆွေဖြစ်၍ အန်ကယ်ဟု ခေါ်ရန်မသင့်။ သော်လည်း သူနှင့်စကားပြောတိုင်း အန်ကယ်ကဟု ပြောလေ့ရှိသဖြင့် သူက အန်ကယ်ဂျော့ချ် လည်းကောင်း အန်ကယ်ဟု လည်းကောင်း ခေါ်ရတော့သည် ။

“မင်းအထွေအထူးဘာမှာ ဦးမလဲ”

မီးနူးကတ်ကိုကြည့်နေရင်းမှ အန်ကယ်ဂျော့ချ်က သူ့ကို လှမ်းမေးလိုက်သည် ။ သူတို့ နှင့်ကပ်လျက် စားပွဲဝိုင်းဆီအကြည့်ဝေနေရင်းမှ အန်ကယ်ဂျော့ချ်ဆီသို့ သူ့အကြည့်ကို ပို့လိုက်၏။

“အန်ကယ်ကြိုက်တာသာ မှာ ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက်ဘာမှ အထွေအထူးမလိုပါဘူး။”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပြောလိုက်ရသည်။ သည် ညမှာ သူက သူ့အဘိုး၏ ကိုယ်စား အန်ကယ်ဂျော့ချ်ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အဘိုးမှာ လေဖြတ်၍ အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းနေရသူဖြစ်သည်။

သူနိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်စဉ်ကလည်း အယ်လ်အေမှာ နေသော ဘိုးဘိုး၏ သူငယ်ချင်း အန်ကယ်ဂျော့ချ်နှင့်သူက မစိမ်း။

အန်ကယ်ဂျော့ချ်က စားပွဲထိုးလေးကို သူကြိုက်သည့်အစားအစာများ မှာ ကြားနေစဉ်မှာ မျက်စောင်းထိုးလှမ်းမြင်နေရသော ကပ်လျက်စားပွဲမှ ကောင်မလေးဆီ သူက အကြည့်ရောက်နေ၏။ ဂျပန်အဘိုးကြီးစုံတွဲကို ဧည့်ခံစကားပြောနေသော ထိုကောင်မလေး၏ နှုတ်ဖြူညက်နေသော မျက်နှာလေးကို သူကြည့်မဝဖြစ်နေသလိုပင်။ ဂျပန်လိုပြောဆိုနေသံ ကြားရသဖြင့်ဘာ တွေ့ပြောသည် ကို သူ မသိနိုင်။ ဧည့်လမ်းညွှန် ဧည့်ကြို မိန်းကလေး ဖြစ်နိုင်သလို သူကဲ့သို့ရင်းနှီးခင်မင်သော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ဟု သူတွေးနေမိပြန်၏။

“မင်းအရင်ကမြစ်ကြီးနားကို ရောက်ဖူးလား ဒွန်းန့်”

သူ့အိမ်နာမည်ကို မစွတာဂျော့ချ်စတီဗင်ဆင်ကခေါ်ရင်း မေးသည်။ သူ့နာမည်ရင်း သူရိန်ဦးကို အခေါ်ရခက်သည် ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏။ အိမ်နာမည် (DAWN) ဒွန်းန့်နှင့် သူရိန်ဦးမှာ အဓိပ္ပာယ်ချင်း အတူတူပြောလို့ ရတာ ပါပဲဟု သူရှင်းပြတော့ အန်ကယ်ဂျော့ချ်ကသဘောကျရင်း သူ့ကို အိမ်နာမည်ဒွန်းန့်ဟု သာ ခေါ်တော့သည်။

“ရောက်တော့ရောက်ဖူးပါတယ် အန်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနှံ့စပ်ပါဘူး၊

သေသေချာချာတော့ မသိပါဘူး”

သူနိုင်ငံခြား အလုပ်ထွက်မလုပ်ခင်က တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် မြစ်ကြီးနားနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမျှ ရေရေရာရာ မသိကြောင်း ကြိုတင်ပြောလိုက်ရ၏။

“မြစ်ကြီးနားတိုက်ပွဲ အကြောင်းရော မင်းကြားဖူးလား”

သူ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိသည်။ ။ အန်ကယ်ဂျော့ချ်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မဟာမိတ်တပ်တွင် အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးပြီး မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်မှာ ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသူ။ မြစ်ကြီးနားတိုက်ပွဲမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပါဝင်တိုက်ခိုက်လာခဲ့ဖူးသူပင်။ သူ့အဘိုးနှင့်က ဟိုစဉ်ကပင် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် အခုတစ်ခေါက် မြန်မာပြည်လာခဲ့ခြင်းသည် မြစ်ကြီးနားကိုသွားရောက်ဖို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“မင်းကိုမြစ်ကြီးနား တိုက်ပွဲအကြောင်း ငါ အကျဉ်းချုပ် ပြောပြမယ် မင်းစိတ်ဝင် စားမလား”

“ပြောပါအန်ကယ် စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“မြစ်ကြီးနားမြို့က မင်းတို့ မြန်မာပြည်ရဲ့ မြောက်ပိုင်း မီးရထားလမ်းဆုံးကွ၊ ရန်ကုန်မန္တလေးနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ လမ်းကြောင်း၊ ပြီးတော့ လေယာဉ်ကွင်းကလည်း ရှိနေသေးတော့ စစ်ရေးအရ အရေးကြီးတယ်လို့ ငါတို့ ရဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ချင်နရယ်စတီတဝီက တွေးတယ်။ မြစ်ကြီးနားကိုသာ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ရင်၊ ဂျပန်တွေ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းကို အခြေစိုက်ထားတာ ပြိုကွဲသွားနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ မဟာမိတ်တွေက တရုတ်ပြည်ကို ပိုပြီး နီးနီးကပ်ကပ် ထောက်ပံ့နိုင်မယ်ကွ၊ နောက်တစ်ခုကလည်း လားရှိုးနဲ့ ဆက်ထားတဲ့ လမ်းကြောင်း ပိတ်ထားတာကို ပြန်ပြီး ဖွင့်နိုင်လာမယ်၊ ဒါတွေကြောင့် မြစ်ကြီးနား တိုက်ဖို့ က

သိပ်အရေးကြီးတယ်”

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးကလေးတွေရောက် လာပြီး မှာ ထားသော ဟင်းလျာများကို ချပေးသဖြင့် စကားပြတ်သွားတော့၏။

*

“၁၉၉၄ မေလဆန်းမှာ အမေရိကန်စစ်သား ၁၄၀၀ လောက်နဲ့ တရုတ်တပ်နှစ်တပ် ကချင်တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ တောင်ကုန်းတွေ တောတောင်တွေကို ခဲရာခဲဆစ် ဖြတ်ပြီး မြစ်ကြီးနားဆီကို ဦးတည်ပြီး ငါတို့ ချီတက်ခဲ့ကြရတာ၊ ဂျပန်တွေကတော့ ဒီလောက်ခဲရာခဲဆစ် တောတွေတောင်တွေကျော်ဖြတ်လာမယ်လို့ ဘယ်ထင်ပုံမလဲကွာ၊ ဒီတော့ ဒီကောင်တွေ အငိုက်မိခံလိုက်ရတာပေါ့၊ မေလ ၁၇ ရက်နေ့မနက်မှာ ငါတို့ မြစ်ကြီးနား လေယာဉ်ကွင်းကို ဝင်သိမ်းလိုက်တယ်”

အန်ကယ်ဂျော့ချ်က ဇွန်းခက်ရင်းကို ပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ ထောက်ထားရင် သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“မြို့ကို ဆက်မသိမ်းဘူးလားအန်ကယ်”

“ဟာ ဘယ်နေမလဲ နောက်နေ့ကျတော့ တရုတ်တပ်တွေရယ်၊ ကချင်တိုင်းရင်းသားတွေရယ်၊ မဟာမိတ်တပ်တွေရယ်၊ အင်အားလေးထောင် လောက်နဲ့ မြစ်ကြီးနားကို သဲသဲမဲမဲ ဝင်တိုက်တော့တာပေါ့”

“ဂျပန်ဘက်က အင်အားကရော ဘယ်လောက်များ လဲ အန်ကယ်”

“စတိုက်စအချိန်မှာ ဂျပန်ဘက်က အင်အား (၇၀၀) လောက်ပဲ ရှိမယ်တဲ့ ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်တွေက ရွပ်ရွပ်ချွံချွံခုခံတော့ တိုက်ပွဲဟာ ချက်ချင်း နာရီပိုင်းအတွင်း မပြတ်တော့ဘူး။ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် အခြေအနေ ဆိုးသထက် ဆိုးလာပေမယ့် ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ အနိုင်မတိုက်နိုင်ကြဘူး

။ ဒီလိုနဲ့ တို့ ဘက်ကို လေယာဉ်နဲ့ လေယာဉ်ကွင်းအရောက် စစ်ကူတွေ ထပ်ဖြည့်ပေးသလို ဂျပန်ဘက်ကို တစ်ဖက်ကမ်းက ဂျပန်စစ်ကူတွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာတော့တာပဲ။ နောက်ဆုံး ဂျပန်ဘက်မှ အင်အား သုံးထောင့်ငါးရာကျော်လောက် ရှိလာသလို တို့ ဘက်မှာ တော့ အင်အားသုံးသောင်း ကျော်လောက်အထိ ရှိလာခဲ့တယ်ကွ”

“ဟာ... အင်အားချင်းကကွာတယ်နော်”

သူ့စကားကြောင့် အန်ကယ်ဂျော့ချ်က ပြုံးသွားသည် ။

“ဂျပန်တွေက တကယ်သတ္တိကောင်းတယ်ဟေ့ အင်အားမမျှပေမဲ့ ဇွဲမလျှော့ဘူး၊ မဟာမိတ်တွေ ကျဆုံးလိုက်တာ ဘယ်နည်းမလဲ၊ ဒဏ်ရာရတဲ့ သူတွေကို လေယာဉ်နဲ့ အိန္ဒိယသယ်ပို့ရတယ်။ ဒေါက်တာဆီးဂရေစ်နဲ့ သူနာပြုအဖွဲ့တွေရောက် လာပြီး ဂျပန် ကျည်ဆန်တွေကြားမှာ ဒဏ်ရာရတဲ့ သူတွေကို လိုက်ကောက်ပြီးပြုစုတာ သတိရမိသေးတယ်”

“ရက်ပိုင်းအတွင်း တိုက်ပွဲက မပြတ်တော့ဘူးပေါ့နော် အန်ကယ်”

သူ့စကားကြောင့် အန်ကယ်ကပြုံးလိုက်ပြီး...။

“ဟာ... ဘယ်ရက်ပိုင်းအတွင်းဟုတ်မလဲ၊ တစ်လ အတွင်းတောင်မပြတ်ဘူး၊ ဇူလိုင်လကုန်လောက်ရောက်မှ မဟာမိတ်တွေက တစ်စတစ်စ အသာရလာခဲ့တာ”

“ဇူလိုင်အထိ တိုက်ရတုန်း ဟုတ်လား အန်ကယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဩဂုတ်လ (၃)ရက်နေ့ရောက်မှ ဂျပန်တွေက ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ပြီး ဆုတ်ပေးလိုက်တာ”

“ဪ..”

“အဲဒီစစ်ပွဲမှာ ကျဆုံးတဲ့ မဟာမိတ်ဦးရေစာရင်းက ငါးထောင်ကျော် တယ်ကွ၊ ဂျပန်ဘက်က သုံးထောင်ကျော် ကျဆုံးပြီး ခုနစ်ရာကျော် လွတ် မြောက်သွားကြတယ်။ မြစ်ကြီးနားတစ်ဝိုက်မှာ အလောင်းတွေက မြင်မ ကောင်း ရှုမကောင်းပေါ့ကွာ”

“မြစ်ကြီးနားမြို့ကို ရလိုက်ပေမယ့် လူတွေအများကြီးစတေးလိုက်ရ တာပေါ့နော် အန်ကယ်”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒီတိုက်ပွဲမှာ မဟာမိတ်တွေ အနိုင်ရလိုက်ပေမဲ့ တကယ် တမ်း ချီးကျူးစရာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်ထက် အင်အား အလွန်နည်းတဲ့ ဂျပန်တွေရဲ့ ဇွဲနဲ့ တိုက်ရည် ခိုက်ရည် အစွမ်းသတ္တိကိုပဲ ချီးကျူးရမှာ ကွ’ အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သော အန်ကယ်ဂျော့ချ်၏ နှုတ်မှ ယခုကဲ့ သို့ စကားမျိုးထွက်လာသဖြင့် သူအလွန်အံ့ဩသွားမိသည် မှာ အမှန်ပင်။ သူ အန်ကယ်ဂျော့ချ်၏ မျက်နှာကို ငေးတွေကြည့်နေလိုက်မိ၏။

“ဘာလဲ ဒီစကားပြောလို့ မင်းအံ့ဩနေသလား”

သူဘာမျှ ပြန်ပြောမိဘဲ ပြုံးရုံပြုံးနေလိုက်သည် ။

“မိတ်ဆွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ဆွေမျိုးသားချင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ညံ့တာကို ညံ့တယ်ပြောရဲရမယ်ကွ၊ ရန်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်မလိုလားတဲ့ သူပဲဖြစ်ဖြစ် တော်တာတွေရင်၊ တော်တယ်ချီးကျူးဝံ့ရတယ် ဒွန်းနံ၊ အဲဒါ မင်းမြဲမြမှ တ်ထား”

သူအန်ကယ်ဂျော့ချ်ကို လေးစားကြည်ညိုစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ တော့သည် ။

“အိပ်စက်ကျွမ်းစီမီ”

မမျှော်လင့်ဘဲ အသံကြားလိုက်သဖြင့် သူရောအန်ကယ်ဂျော့ချ်ပါ အ

သံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ကပ်လျက်စားပွဲဝိုင်းမှ ဂျပန်အဘိုးကြီး သူတို့ ဝိုင်းဆီလျှောက်လာတာတွေ့သည် ။ ဂျပန်အဘိုးကြီး၏ နှုတ်မှ ထွက်လာသည့် အသံသည် လှိုက်လှဲတုန်ခါနေသည် ဟု သူထင်လိုက်၏။ အန်ကယ်ဂျော့ချ်ရောသူပါ တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်ရင်း ငေးကြောင်နေမိ ကြပြန်၏။

“အိပ်စ်ကျူးစ်မီ”

အနားရောက်လာတော့ ဂျပန်အဘိုးကြီးက နှုတ်မှ ခွင့်တောင်းစကားကို ထပ်မံပြောရင်း လက်ကိုကမ်းသည် ။ အန်ကယ်ဂျော့ချ်က ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ကာ ဂျပန်အဘိုးကြီး ကမ်းပေးလိုက်သော လက်ကို ဆွဲရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

သူလည်း အန်ကယ်ဂျော့ချ်နည်းတူ ထရပ်ရင်း အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်၍ နေလိုက်သည် ။

“ကျွန်တော့်နာမည် မစ္စတာ ယိုရိုတာပါ”

“ကျွန်တော့်နာမည်က မစ္စတာဂျော့ချ် စတီဗင်ဆင်ပါ။ သူက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရဲ့ မြေးခွန်းနဲ့ပါ”

အန်ကယ်ဂျော့ချ်က သူ့ဘက်ကိုပါလှည့်ကြည့်ရင်း ဂျပန် အဘိုးကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး လိုက်သည် ။

“ဟိုင်း...”

“ဟိုင်း...”

ဂျပန်အဘိုးကြီးက လက်ကမ်းလိုက်သဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရသ

ည် ။

“စောစောက မစ္စတာဂျော့ချ်တို့ စကားဝိုင်းက စကားတွေကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရပါတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မြစ်ကြီးနား တိုက်ပွဲအကြောင်း ပြောနေတာ ထင်ပါရဲ့ ”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာယိုရှိတာ”

မစ္စတာယိုရှိတာလည်း အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ် သော်လည်း ဂျပန်လေယူလေသိမ်းမို့ သူနားစိုက်ထောင်နေရသည် ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု အန်ကယ်ဂျော့ချ်က မေးလိုက်သည် ။ သူလည်း အံ့သြစွာဖြင့် ဂျပန်အဘိုးကြီး မျက်နှာကို ငေးကြည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ဂျပန်အဘိုးကြီးအဘွားကြီးနှင့် အတူထိုင်နေသည့် မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စားထားသော အမျိုးသမီးငယ်က ဝိုင်းမှ ထရပ်လိုက်တာတွေ့သည် ။ သူက အမျိုးသမီးငယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်၏။ မြန်မာအမျိုးသမီးထဲတွင် ထူးခြားသည့် အရပ်အမောင်းရှိသူဖြစ်၍ အသားဖြူဝင်းမွတ်ညက်နေတာ သတိထားလိုက်မိ၏။ သွယ်လျသော်ငြား၊ အရပ်နှင့် လိုက်သည့် ကိုယ်အချိုးအဆက်ရှိသူပင်။ နှာတံပေါ်၍ မျက်ခုံးထူလျက် မျက်ဝန်းနက်က တောက်ပနေသလို။

“အဲဒီ မြစ်ကြီးနားတိုက်ပွဲမှာ တုန်းက ကျွန်တော်လည်း ပါခဲ့ပါတယ် မစ္စတာဂျော့ချ်။ ခင်ဗျား နောက်ဆုံး ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ခင်ဗျားကိုထပြီး နှုတ်မဆက်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတာပါ။ ဒီတိုက်ပွဲမှာ မဟာမိတ်တွေ နိုင်လိုက်တယ်ဆိုပေမဲ့ ချီးကျူးစရာ မဟုတ်ဘူး ၊ အင်အား နည်းနည်းလေးနဲ့ သတ္တိပြောင်မြောက်စွာ ခုခံနိုင်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်တွေကိုပဲ ချီးကျူးရမယ်လို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တာလေ။ ရန်သူကိုပဲ ဖြစ်ဖြ

စ် ချီးကျူးစရာ ရှိရင် ချီးကျူးဝံ့ရမယ်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ သဘောကို သဘောကျလွန်းလို့ ပါ”

အနားလာရပ်သည့် မြန်မာအမျိုးသမီးလေးကိုဖျတ်ခနဲ ဝေ့ကြည့်ရင်း ဂျပန်အဘိုးကြီးက စကားဆက်လိုက်သည် ။ ဂျပန်အဘိုးကြီးကို သူငေးကြည့်ရင်း မြန်မာ အမျိုးသမီးလေး၏ အလှမှာ ရစ်ဝဲနေသည့် သူ့အာရုံက ပြောင်းသွားသည် ။

“ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ သဘောထားအမှန်ပါပဲ မစ္စတာယိုရှိတာ”

ဟု အန်ကယ်ဂျော့ချ်က ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်၏။

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်ဒီတစ်ခေါက် မြန်မာပြည်ရောက်လာခဲ့တာက မြစ်ကြီးနားသွားပြီး အရိုးကောက်ဖို့ ပါပဲ၊ ဒါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

မစ္စတာယိုရှိတာက မြန်မာ မိန်းကလေးဘက် လှည့်ကြည့်ကာ စကားကိုရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားပြန် ဧည့်လမ်းညွှန် မိန်းကလေးပါ၊ မစ္စစ်နွေလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ကျွန်မနာမည် သက်နှင်းနွေပါ”

သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် မိတ်ဆက်စကားဆိုသည် ။

“ကျွန်တော့်နာမည် သူရိန်ပါ၊ အိမ်နာမည်က ဒွန်းနီပါ၊ ဒွန်းနီလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါက ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့ မိတ်ဆွေ မစ္စတာဂျော့ချ်စတီဗင်ဆင်ပါ”

သူက အန်ကယ်ဂျော့ချ်နှင့်ပါ တစ်ဆက်တည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်

သည် ။

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ချိန်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတ်ခဲ့ကြ တ်ခဲ့ကြ၊ မုန်းတီးခဲ့ကြတဲ့ ရန်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပေမဲ့၊ အခုချိန်မှာ မိတ်ဆွေ တွေ ဖြစ်သွားကြပြီပဲ၊ လူသားအချင်းချင်း ချစ်ခင်စိတ်တွေ မွေးနိုင်ကြပြီ ပဲဗျာ။ လာပါ၊ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးနဲ့ လည်း မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းလာထိုင်ပြီး စကားပြောရင်း ဆက်သုံးဆောင်ကြပါ”

မစ္စတာယိုရှိတာက လှိုက်လှဲစွာ ဖိတ်ခေါ်သည် ။ သူက အန်ကယ်ဂျော့ချ်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်၏။

“ငါတို့ ဝိုင်းပြောင်းပြီး စကားပြောကြရအောင် ဒွန်းန့်၊ တစ်ချိန်က ရန်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ငါတို့ တွေ အခုအလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ် သွားတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့ - ဟုတ်ဘူးလား ဒွန်းန့်”

အန်ကယ်ဂျော့ချ်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ အန်ကယ်ဂျော့ချ်။ တစ်ချိန်က ကျည် ဆန်တွေနဲ့ စကားပြောခဲ့သူနှစ်ယောက်အခု အသည်းနှလုံးနဲ့ စကားပြော ခွင့်ရကြတာ ကျွန်တော်အရမ်း ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု သူက ပြောလိုက်၏။

မစ္စတာယိုရှိတာက သဘောကျစွာ သူ့ပခုံးပေါ် လက်တင်လိုက်ရင်း လှုပ်ယမ်းသည် ။

အန်ကယ်ဂျော့ချ်နှင့်သူ မစ္စတာယိုရှိတာတို့ စားပွဲဝိုင်းကို ပြောင်းလို က်ကြ၏။

အဲဒါနွေနဲ့ မောင်တို့ စတွေ့ခဲ့ကြသည့်ညက အဖြစ်အပျက်ကလေးပါပဲ နွေ။

နွေနဲ့ စတွေ့ခဲ့ရသည့် နွေညကား မောင့်နှလုံးသားတွင် မှတ်မှတ်ထင်ထင် စွဲထင်ကျန်ရစ်နေခဲ့ပါရဲ့ ။ သက်နှင်းနွေဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ဦးဟာ ယစ်မူးစရာ နွေဦးညလိုပါပဲလား။ နွေလေပြည်နှယ် စွဲမက်အေးမြစေပါသတဲ့ လား။ နွေရနံ့နှယ် ဆွတ်ပျံ့ မက်မောစေပါသတဲ့ လား။

သူ့စကား သူ့အသံမှာ ကြားရသူ၏ ရင်ကို မှန်၍ ပြန်မထွက်အောင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေနိုင်ခဲ့တာ၊ သက်နှင်းနွေရဲ့ ပါရမီပါလား။ စကားအကြောင်းအရာကို မေ့သွားသည့်တိုင် သူ့ အသံကို ကြားနေ၊ စွဲနေနိုင်ဆဲ ဖြစ်စေတဲ့ အသံပါလား။

နှုတ်ခမ်းသည် ပါးလျ၍ နီထွေး၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့မှုများ စွာကို တွေ့မြင်နိုင်လောက်သော်လည်း တောက်ပသည့် မျက်ဝန်း၏ အနွဲ့ကို နှုတ်ခမ်းရဲ့ အတည်အတန့်က ထိန်းပေးနေသယောင်။ နှုတ်ခမ်းက မရယ်မပြုံးချိန် မျက်လုံးကြောင့် နူးညံ့နေစေသည့်မျက်နှာ။ ပြုံးလိုက်ချိန်မှာ တော့ မြင်ရသူ ရင်အေး၍ ချမ်းမြေ့မှုကို ပေးနိုင်စွမ်းသည့် မျက်နှာပါလား။

အဲဒီညက စကားဝိုင်းဟာ တကယ့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာမှတ်သားစရာ တွေပါတဲ့ စကားဝိုင်းပေမဲ့ နွေ့ကိုခိုးကြည့်ရင်ခုန်ရင်း၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ညွတ်ကွင်းမှာ မိခဲ့တဲ့ ညလို့ ဆိုနိုင်ပါရဲ့ နွေ...။

တစ်ချိန်က တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အသေသတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြသည့် ရန်သူနှစ်ဦး၏ ကြည်နူးစရာ မေတ္တာစကားဝိုင်းပါပဲ။

နွေ့ကို မောင် စတွေ့ရတဲ့ ညဟာ မင်္ဂလာကျက်သရေ ပြည့်လို့ ၊ အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်းတွေရှိတဲ့ ညလို့ ဘာသာတွေးရင်း ကျေနပ်မိပြန်ပါရဲ့ ။

မောင့်အမူအရာတွေ ပျက်နေတာတော့ မသင်ဘဲတတ်နေခဲ့တဲ့ မိန်းမတို့ရဲ့ ပညာနဲ့ တစ်ခါနှစ်ခါကြည့်ရုံမျှနဲ့ နွေသိပုံရနေတယ်လို့ မောင်တွေ့မိပြန်သည်။ ။

အဲဒီညက နွေ့ကိုတွေ့ဖို့ ဖန်တီးပေးခဲ့ကြသည့် အန်ကယ်ဂျော့ချ်နှင့် မစ္စတာယိုရှိတာ တို့ ကို မောင်တကယ်ရှိခိုးလိုက်ချင်ပါရဲ့ ...

*

အကြည်အနူးကြောင့်လား၊ အပျော်အရွှင်ကြောင့်လား သူတို့ နောက်ထပ် အရက်မှာ ပြီး သောက်ကြပြန်သည်။ ။ စကားဝိုင်းက ပို၍ စည် ပို၍ သွက်လာတော့၏။

“နေပါဦး...။ မစ္စတာဂျော့ချ် ခင်ဗျားတို့ က မြစ်ကြီးနားခရီးစဉ် ဘယ်တော့စကြမှာ လဲ” မစ္စတာယိုရှိတာက မေးလိုက်သည်။ ။

“ပြောလိုက်ပါဦး၊ ဒွန်းန့် သန်ဘက်ခါ ထင်ပါရဲ့။”

ဒွန်းန့်ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြရင်း အန်ကယ်ဂျော့ချ်ကပြောလိုက်။ ဒွန်းန့်ထံမှ အတည်ပြုချက်ကို လှမ်းတောင်းခံလိုက်သည်။ ။ ခရီးစဉ်က သူစီစဉ်သည် မို့ သူ့ကို ပြောစေချင်ပုံရသည်။ ။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ သန်ဘက်ခါ ကျွန်တော်တို့ သွားကြမှာ ပါ”

ဟု ဒွန်းန့်က မစ္စတာယိုရှိတာကို ပြောလိုက်၏။

“နေဦးကွ၊ ဘာနဲ့ သွားဖို့ စီစဉ်ထားတာလဲ”

“မြန်မာ့လေကြောင်းနဲ့ ပါ အန်ကယ်”

“အေးကွာ၊ အန်ကယ်တို့ က ရထားနဲ့ သွားဖို့ စီစဉ်ထားကြတယ်။ မ

နက်ဖြန်ညနေ ရထားနဲ့ ၊ ရထားလမ်းမှာ ကြည့်စရာလေးတွေ ကြည့်ချင်သေးလို့ ”

“ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်”

“မင်းအန်တီက လေယာဉ်နဲ့ သွားချင်တာ အန်ကယ်ကြောင့် ရထားနဲ့ ဖြစ်သွားတာ၊ တကယ်လို့ သာ မင်းတို့ နဲ့ တွေ့မယ်ဆိုတာသိရင် လေယာဉ်နဲ့ အတူ သွားလိုက်ပါရဲ့ ၊ တစ်ခရီးတည်း သွားရရင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားနွေ”

မစ္စတာယိုရှိတာက နွေဘက်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။ နွေက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ရယ်နေသည် ။

ဒွန်းနံဘက်သို့ အကြည့်ဝေလိုက်စဉ် ဒွန်းနံက သူမကို ပြုံးပြလိုက်၏။

“ငါတို့ သူတို့ နဲ့ အတူ လေကြောင်းနဲ့ ပြန်ပြောင်းလို့ မရတော့ဘူးလားနွေ”

မစ္စတာယိုရှိတာ၏ အမျိုးသမီးက နွေ့ကိုလှမ်းမေးလိုက်၏။

“အေးကွ... ပြောင်းရရင် လုပ်ကြည့်ပါလား”

နွေက စကားမပြောခင်ပြုံးပြလိုက်ရင်း...။

“လေကြောင်းကသွားချင်ရင်တော့ ပြောင်းပြီး စီစဉ်ရင် ရနိုင်ပါတယ် ။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်ဂျော့ချ်တို့ လေယာဉ်နဲ့ အတူတော့ ရနိုင်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ က တခြားလေယာဉ်နဲ့ ဖြစ်သွားဖို့ များ ပါတယ် အန်တီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟာ လေယာဉ်တစ်စီးစီ ဆိုရင်တော့ ဘာထူးမှာ လဲ၊ အန်ကယ်က ခ

ရိုးကို အတူသွားချင်တာ”

“ဟိုမှာ ဆုံပြီး ဟိုရောက်တော့ အတူလျှောက်လည်ကြတာပေါ့”

ဟု အန်ကယ်ဂျော့ချ်က ခပ်ပြုံးပြုံးပြောသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဒွန်းနံ ပြောပါဦး”

ဒွန်းနံကိုလှမ်းပြီး တစ်ဆက်တည်း မေးပြန်၏။

“ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်။ ကျွန်တော်တို့ က ရထားနဲ့ ပြန်ပြောင်းရင်လည်း တစ်တွဲတည်းခုံဆက်ပြီး ရဖို့ တော့ မလွယ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ဟိုရောက်မှ ဆုံပြီး အန်ကယ်ပြောသလိုပဲ အတူလည်ကြတာပေါ့”

စကားဆုံးတော့ နွေဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ဝေလိုက်တာ နွေသတိထားလိုက်မိမည် ထင်၏။

သို့နှင့် ခရီးစဉ်က ယခင်ကအတိုင်းပင် အတည်ဖြစ်သွားသည် ။
ဟိုမှာ တည်းဖို့ ခိုဖို့ ဟိုတယ်ကို အတူစီစဉ်ရန်ပြောသည်။ ။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ က သံတဲမှာ တည်းဖို့ လုပ်ထားတာ ပြန်ဖျက်လိုက်ပြီး၊ အန်ကယ်ယိုရှိတာတို့ နဲ့ လိုက်တည်းဖို့ စီစဉ်ပါ့မယ်”

ဟု ဒွန်းနံကပြော၏။

“နွေနဲ့ ကျွန်တော်တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ တစ်ခရီးတည်းသွားတွေ ဖြစ်ဦးမယ်နော်၊ နွေနဲ့ သိကျွမ်းခွင့်ရတာ ကျွန်တော်တော့ အရမ်းပျော်မိတယ်”

နိုင်ငံခြားသားသုံးဦး စကားလက်ဆုံကြနေစဉ်မှာ ဒွန်းနံက နွေဘက်လှည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ။

“ကျွန်မအတွက်ကတော့ ပျော်တယ်၊ မပျော်တယ် ဆိုတာထက် ကျွန်

မကုမ္ပဏီကပေးတဲ့ တာဝန်တစ်ခု ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ရမှာ ပါပဲ
ကိုသူရိန်”

“ကျွန်တော့်ကို ဒွန်းနဲ့လို့ ပဲခေါ်နိုင်ပါတယ် နွေ”

နွေကို ကြည့်ရင်း ပြောတော့ နွေကပြုံးသည်။ ။

“နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ တရင်းတနှီး တွေ့ထိ ဆက်ဆံရတဲ့ ဂိုက်အလုပ်
ကို လုပ်နေပေမဲ့ ကျွန်မက မြန်မာဆန်တာပဲ ကြိုက်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကြိုက်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်နွေ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်
တော့်အိမ်နာမည် ဒွန်းနဲ့ဆိုတာကို သဘောကျလို့ ပြောတာပါ။ ရင်းနှီးတဲ့
အားလုံးကလည်း ဒီနာမည်ပဲ ခေါ်တယ်လေ။ ဒွန်းနဲ့ဆိုတော့ အရုဏ်ဦး
ပေါ့နော်။ အဲဒါကို ဖေဖေက သဘောကျလို့ သူရိန်ဦးလို့ ကျွန်တော့်ကို နာ
မည်မှ ညှိလိုက်တာ၊ အရုဏ်ဦးက ခေါ်လို့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ ဒါကြောင့်
အဓိပ္ပာယ် နီးနီးစပ်စပ် တူနိုင်တဲ့ သူရိန်ဦးကို မှ ညှိတာလို့ ပြောတယ်”

“သူရိန်ဦးဆိုတော့ တက်နေပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်နွေ၊ သူက ထွက်စ နေမင်း အရုဏ်ဦးက ဖြာစရောင်ခြ
ည်၊ မတူမှ မတူတာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မကြိုက်တာ”

“ဒါဆိုလည်း ကိုအရုဏ်ဦးလို့ နာမည်ပြောင်းလိုက်ပါလား”

“အဲဒါကြီးကလည်း ခေါ်လို့ မှ မကောင်းတာ”

နှစ်ဦးသား ဖွဖွရယ်မိကြသည်။ ။

“ဘာတွေ စကားလက်ဆုံကျနေကြတာလဲ”

ဟု အန်ကယ်ဂျော့ချ်က လှမ်းမေးသည်။ ။ နွေက ဒွန်းနဲ့ နာမည်နှင့် ပ
တ်သက်၍ စောစောက ပြောခဲ့ကြတာ ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

“အမှောင်ကို စေခွင်းပြီး တဖြည်းဖြည်း ပိုလင်း ပိုတောက်လာမယ့် အဓိပ္ပာယ်ပဲကွ၊ ကောင်းတယ်”

ဟု မစ္စယိုရှိတာကလည်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

*

မျက်လုံးမှာ သာရွှင်ချိုပျော့ပျောင်းမှု မရှိပါက အတော်တင်းမာမည့် မျက်နှာဟု သူတွေ နေမိသေးသည်။ ။ ထူသော မျက်ခုံးနှင့် ပါးလျသည့် နှုတ်ခမ်းအနေအထားက သူမ၏ ထက်မြက်မှုကို ပြနေသည် လားမသိ။ မျက်နှာပြင်သည် ကြည်စင်လျက် တင်းမာနေသယောင်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ခံစားလျက် မျက်နှာက ဖြေလျော့ခြင်းမရှိသည့် အနေအထား။ ရံဖန်ရံခါ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ၏ အပြုံးမှာ ပကတိမျက်နှာ၏ အပြစ်ကင်းဆုံး သန့်စင်မှုကို တွေ့နိုင်သလိုပင်။

နွဲ့နေသည် မဟုတ်ဘဲ ချိုသော၊ တင်းပြတ်၍ မထန်ပါဘဲ တည်သော စကားသံကိုတော့ သူ့အစွဲမက်ဆုံးဟု တွေးမိပြန်သေးသည်။ ။

ထိုညက စားသောက်ခန်းမမှ ပြန်တော့၊ မစ္စတာယိုရှိတာတို့ က မြို့ထဲမှ ဟိုတယ်ကြီးမှာ တည်းကြသူတွေမို့ လမ်းခွဲလိုက်ရ၏။ သူနှင့် အန်ကယ်ဂျော့ချ်က အင်းလျားလိပ်ကို ပြန်ခဲ့ကြရသည်။ ။ အန်ကယ်ဂျော့ချ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အပြန်လမ်းမှာ တော့ သူ့အတွေးထဲမှာ သက်နှင်းနွေပါလာတော့၏။

သက်နှင်းနွေတဲ့။ ။

အသက်ကိုနှင်းမည့်နွေလားဟု ရင်းနှီးသွားလျှင် မေးရန် စိတ်ကူးရသည်။ ။ သူ့နာမည်နှင့် ပတ်သက်၍ နွေကမေးမြန်းနေချိန်မှာ သူက သက်နှင်းနွေ၏ နာမည်ကို သည် လိုစဉ်းစားမိရင်း မေးချင်နေမိသေးသည်။ ။

မရင်းနှီးသေးဘဲ မေး၍ မသင့်ဟု တွေးကာ မျိုသိပ်ခဲ့ရသည် ပဲ။

အိမ်ရောက်တော့ ဘိုးဘိုးကမအိပ်သေးဘဲ အဆင်ပြေရဲ့ လားဟု အခန်းထဲမှ လှမ်းမေးသည် ။ အဆင်ပြေကြောင်း ဘိုးဘိုးအခန်းထဲသို့ ဝင်၍ ရှင်းပြပြီးမှ သူ့အခန်းသို့ သူပြန်ခဲ့၏။ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးတိုးလေချွန် မိလိုက်ပြန်သည် ။

သက်နှင်းနွေကို တွေ့ရသည် နှင့် သူ့စိတ်တွေဘာကြောင့် အလိုလို ရွှင်ပျမြူးထူးနေရ ပါသတဲ့ လဲ။ အခန်းထဲရောက်တော့ သတိထားမိရင်း ရယ်ချင်သလို ဖြစ်လာသေးသည် ။

ဝတ်ထားသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို အိမ်နေရင်း ဝတ်သည့် လုံချည်နှင့် လဲလိုက်၏။ အဝတ်အစား အားလုံးလဲပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်သည် ။ မျက်စိကို မှီ တ်ထားလိုက်စဉ် ဆံပင်ကို နောက်သို့ သေသေသပ်သပ် လှန်၍ ဖြီးသင်ထားသည့် သက်နှင်းနွေ၏ မျက်နှာက အမြင်အာရုံမှာ ပေါ်၏။

တစ်ကြိမ်တွေ့ရုံမျှ။ တဒင်္ဂလေးဆုံရုံအတွင်း သူ့ရင်ထဲသို့ ချက်ချင်းတွယ်ငြိနိုင်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်ပါတဲ့ လဲကွယ်...။

တကယ်ဆိုလျှင် သူသည် သက်နှင်းနွေကဲ့သို့ စွဲမက်စရာကောင်းသူ၊ လှပသူ မိန်းကလေးတွေကို များစွာတွေ့ဆုံဖူးပါလျက်သည် နှယ် ရင်၌ အတွယ်ငြိခဲ့။ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်အကြာကြီး သွားရောက်လုပ်ခဲ့ဖူးသူမို့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း လှလှလေးတွေနှင့် တွဲသွားတွဲလာ လုပ်ခဲ့တာ သူ့အတွက် ဘာမျှမဆန်း။ အခုကဲ့သို့ ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမဖြစ်ခဲ့။

သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကိုချရင်း နွေဟု ရင်တွင်းမှ လာသည့် အသံဖြင့် တီးတိုးရေရွတ် နေမိပြန်တော့သည် ။

အခန်း (၃)

ဘိုးဘိုးအခန်းကို ကော်ဖီနှင့်မုန့်ပို့ပြီး သူ့အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ ဘိုးဘိုးက သူ့ကိုယ်တိုင်အခုလို ဂရုတစိုက်ပို့ပေးတာကို သဘောကျမှန်းသိ၍ သည် အလုပ်ကို သူ တာဝန်ယူခဲ့သည် ပဲ။

အောက်ထပ်ထမင်းစားခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်စဉ် စားပွဲမှာ ဖေဖေရောမေမေပါ ရောက်နေတာ သူတွေ့၏။

“ လာလေသား”

မေမေက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်၏။ သူက ဖေဖေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ မေမေဘေးနားမှ ကပ်ပြီးထိုင်သည်။ ။

ကော်ဖီပန်းကန်ထဲသို့ မေမေက ကော်ဖီကို ငှဲ့ထည့်ပေး၏။

ဖေဖေက သောက်လက်စကော်ဖီပန်းကန်ကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်ပြီး ပြန်ချကာ..

“သား ဖေဖေတို့ စီစဉ်တာကို နားထောင်မယ်မဟုတ်လား”

ဟု သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

သည် မေးခွန်းကိုမေးတော့မည်ပဲဆိုတာ သူကြိုသိနေသည်။ ။ ပြတ်ပြတ်သားသား သူ့ဖြေမှ ဖြစ်တော့မည်ဆိုတာကိုလည်း နားလည်ပြန်၏။

“သားရယ်... မင့်ဖေဖေ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်လာခဲ့ရတာ

အဲဒီကြီးကြီးစောရဲ့ ကျေးဇူးတွေကြောင့်ပဲကွဲ့။ ကြီးကြီးစောဟာ အစ်မကြီး အမိအရာ မင့် ဖေဖေအပေါ်မှာ အင်မတန်မှ ကောင်းခဲ့တာ။ မင်းကိုလည်း ကြီးကြီးစောက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အရမ်းချစ်တာ မင်းအသိပဲ။ သူ့သမီးအငယ်ဆုံးနဲ့ ပေးစားဖို့ ဟိုးတုန်းကတည်းက မင်း ဖေဖေဆီက ကတိတောင်းခဲ့တာလည်း သားအသိပဲ။ အရွယ်ရောက်ရင် ပေးစားကြမယ်လို့ စီစဉ်ခဲ့တာလည်း သားသိတာပဲလေ။ အခုမှ ဖျက်ရမယ်ဆိုတော့ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ ဘယ်လိုမျက်နှာထားကြမလဲ၊ သားပဲစဉ်းစား”

မေမေက လေပြည်ထိုးရင်း သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ပြောနေပြန်သည်။

“အစ်မအရင်းလည်း ဟုတ်၊ ကျေးဇူးရှင်ဆိုလည်း ဟုတ်သားပဲသား၊ အခု ဖေဖေတို့ လုပ်ငန်း လည်ပတ်ငွေ အများ စုဟာ မမစောရဲ့ ငွေတွေ ဆိုတာ သားသိသားပဲ”

ကြီးကြီးစောသည် ဖေဖေ၏ အစ်မအရင်း အကြီးဆုံးဖြစ်၍ ဆွေမျိုးထဲတွင် ဩဇာအကြီးဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့သာ ဆွေမျိုးထဲတွင် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ၏ သားအရင်းဖြစ်ပါက ကြီးကြီးစော၏ သမီးအငယ်နှင့် မောင်နှစ်မတစ်ဝမ်းသာကွဲ၍ ဘယ်လိုမှ သည် နှယ် စီစဉ်နိုင်မည်မဟုတ်။ အခုတော့ သူသည် မေမေအစ်မမှ မွေးသော မေမေတူအရင်းသာဖြစ်သည်။ မေမေအစ်မ သူ၏ အမေအရင်း သေဆုံးတော့မှ သူ့ကို မေမေတို့ က အမွေစားအမွေခံ မွေးစားခဲ့ခြင်းသာ။ သားသမီးအရင်းအချာမရှိသော မေမေတို့ ကသူ့ကို သားအရင်းနှယ် ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ကြသော်လည်း သားသမီး အရင်းဟု တော့ လိမ်ညာဖုံးဖိ၍ မထားခဲ့။ သူ့ကို ကျောင်းအပ်တော့လည်း အဖေရင်း အမေရင်း၏ အမည်များ နှင့်သာအပ်ခဲ့သည်။

။ အဖေအရင်းအကြောင်းကို မေးလျှင်တော့ မကြိုက်။ ‘သေပြီနောက်မ
မေးနဲ့’ ဟု သာ ယတိပြတ်ပြောခဲ့သည် ချည်း။ သားအမေအရင်း သေ
တာလည်း သားအဖေအရင်းကြောင့်၊ သူ့ကို ဘိုးဘိုးတို့ မေမေတို့ လည်း
စိတ်နာတယ် နောက်ဘယ်တော့မှ မမေးနဲ့ ဟု ပိတ်ပင်ခဲ့သည် ပဲလေ...။

“သား ကေသို့ကို မောင်နှမလိုပဲ သဘောထားလို့ ရပါတယ် ဖေဖေ”

သည် စကားကို အကြိမ်အဖန်များစွာ ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မေမေတို့ ဖေ
ဖေတို့ လက်မခံမှန်းသိသော်ငြား သည် စကားက အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်မ
ည်ထင်ရင်း သူပြောမိပြန်သည် ။

“သားကို ဟိုတုန်းငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပေးစားကြဖို့ အစီအစဉ်
ရှိလို့ ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင်မှ မေမေတို့ သားအရင်း မဟုတ်ဘူး ၊ မွေး
စားသားပါလို့ ၊ မေမေတို့ က အသိပေးပြီး၊ မကွယ်မဝှက်ထားခဲ့တာသား
။ မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေ ပေးစားတယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က မထင်စေချင်
လို့ ပဲ၊ သားစိတ်ထဲမှာ လည်း အခုလို သံသယ မရှိအောင်လေ”

မေမေကလည်း ယခင်ကရှင်းပြခဲ့ဖူးသည့် စကားကိုပင် ထပ်၍
ရှင်းပြနေပြန်တော့၏။

“မမစောဟာ ဖေဖေတို့ မိသားစုထဲမှာ ဩဇာရှိတယ်။ စိတ်ကောင်းရှိ
လို့ လည်း ပိုလေးစား ကြတယ်။ ဖေဖေက မမစောကို ကတိလည်း ပေး
ထားတာဆိုတော့ ဖေဖေကတိမပျက်ချင်ဘူးသား။ မင့်ဘိုးဘိုးကလည်း
သားကို ဒီကိစ္စ ဖြစ်စေချင်တာပဲ”

ဘိုးဘိုးကိုအလွန်တွယ်တာ သံယောဇဉ်ရှိမှန်းသိသဖြင့် ဘိုးဘိုးကပါ
သဘောတူကြောင်း ဖေဖေက ပြောလိုက်ပြန်သည် ။

“သားဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ။ ဒီကိစ္စကိုသား အကြာကြီး စဉ်းစားပြီးမှ

အလေးအနက် ထားဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ သားကေသို့ကို မယူပါရစေနဲ့ ၊ သားမှာ လက်ထပ်ရမယ့် ချစ်သူလည်း ရှိနေလို့ ပါဖေဖေ”

မျက်လွှာကိုချလျက် ပြောချင်သည့်စကားကို အားယူကာ ပြောလိုက် မိတော့၏။ သည် စကားကို ပြောထွက်နိုင်ရန်အတွက် သူသည် အလွန် အမင်းအားထုတ်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ဘာသာ အသိဆုံးပင်။ သူ့နှလုံးသည်း ပွတ်တို့ ကို အချွန်အထက်များ ပမာ ကြမ်းတမ်းစွာ ပွတ်တိုက်ပြီးမှ ထွက် လာရသည့် စကားလုံးများ ဟု သူနားလည်၏။

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဖေဖေသည် မျက်နှာ ရုတ်ခြည်းပြောင်းကာ ထရ ပ်လိုက်၏။ ဖေဖေမျက်နှာကိုဖျတ်ခနဲ ဝေ့ကြည့်စဉ်၊ ကြေကွဲရိပ်ဖြင့် ညို နေသော မျက်နှာက၊ ရွာတော့မည့် မိုးနှယ်။ ခုံကို ဖယ်ကာ ဖေဖေနေရာ မှ ထွက်၍ သွားတော့၏။

“သားရယ်... ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်တော့ဘူးတဲ့ လား။ သားချစ် သူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ငါ့သားရွေးထားတဲ့ ချစ်သူဟာ၊ ဂုဏ်ရှိသရေရှိ ပညာတတ် ကြွေးရတတ်ဖြစ်မှာ ပါပဲ။ ဘယ် လိုဖြစ်ဖြစ် မေမေတို့ က ကေသီနဲ့ ကိစ္စကို စကားလွန်ထားတာမို့ သား ကို ပြောနေရတာပါ။ သားဖေဖေကလည်း ကေသီက လွဲရင် ဘယ်သူနဲ့ မျှ သဘောတူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ သားဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ပါဦးသားရ ယ်”

မေမေသည် သနားစဖွယ် တောင်းပန်တိုးလျှိုး စကားကို ဆိုနေပြန် ၏။ သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာ သူချမိပြန်သည် ။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ကို ဆန့်ကျင်စွာပြောဆိုနေခြင်းအတွက် သူ စိတ်မသက်သာလှ။ သူ မလုပ် လိုသည့်အရာကို ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်နေရသလိုပင်။

“သားကိုခွင့်လွှတ်ပါမေမေ၊ ဒီတစ်ခါတော့သား စိတ်ကြိုက် ဆုံးဖြတ်

ခွင့်ကို မပြင်ပါရစေနဲ့ တော့...

မေမေပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ လိမ့်စီးကျလာတာကို မြင်၍ ရင်၌ ပူလောင်မိပြန်သည်။ ။

“သားရယ် ကေသီမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“ကေ သ ိုမ ှာ ဘာအပြစ်မှ သားမမြင်ပါဘူးမေမေ။ သားချစ်သူအပေါ်မှာ သားသစ္စာဖောက်ချင်တာ တစ်ခုတည်းပါ”

မေမေ လေးတွဲစွာ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

“စဉ်းစားပါဦးသားရယ်။ တကယ်တမ်း ပြောရရင်တော့ မေမေဟာ သားရဲ့ အဒေါ် အရင်း ခေါက်ခေါက်ပေမယ့် ဖေဖေကသားနဲ့ သွေးမတော်သားမစပ်လေ ဖေဖေရင်ထဲမှာ သွေးမတော် သားမတော် သားမစပ်တဲ့ မွေးစားအဖေမို့ ငါ့စကားကို ငြင်းရက်တယ်လို့ ထင်သွားမှာ သား မစိုးရိမ်ဘူးလား”

ငုံ့ကြည့်ပြောဆိုလိုက်သည့် မေမေမျက်နှာကို မော့ကြည့်မိသည်။ ။

“သားအစိုးရိမ်ဆုံးကိစ္စပါပဲမေမေ၊ မေမေ့ကိုရော ဖေဖေ့ကိုပါ သားက အဖေအရင်း အမေအရင်းလိုပဲ သဘောထားပြီး အဖေအရင်းအမေအရင်းလိုချစ်ခဲ့တာ မေမေအသိဆုံးပါ။ သားကမွေးတဲ့ အမေနဲ့ အဖေဆိုတာကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ခွဲခဲ့ရပြီး ဘာမှ လည်း မှတ်မိတာလည်း မဟုတ်တော့ သားအတွက် အဖေအမေအရင်းဟာ မေမေတို့ ပါပဲ”

“မင့်ဖေဖေစိတ်ကို မေမေသိတယ်၊ သားဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ရင်တော့ သားနဲ့ တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်သား၊ သူ့မမစောရဲ့ အပြောအဆို၊ အထွေအငဲ့ခံရမှာ ကို သေမလောက်ကြောက်တာ၊ ပြီးတော့ မေမေ ထပ်ပြီး ပြောပါမယ်သား။ မင့်ဖေဖေရဲ့

အခုလုပ်ငန်းတွေမှာ မမစောရဲ့ ငွေတွေနဲ့ လှည့်ပတ်နေတာများ တယ်လေ၊ သားအလေးအနက်ထား စဉ်းစားပါဦး”

သူကခေါင်းကိုငုံပြီး လေပူကို မှုတ်ထုတ်လိုက်မိစဉ်မှာ မေမေထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့၏။

ခွင့်လွှတ်ပါမေမေရယ်ဟု ရင်ထဲမှ တဖွဖွတောင်းပန်စကားဆိုမိပြန်သည် ။ ချစ်သူနှင့် တွေ့စအဖြစ်အပျက်တို့ က အတွေးမှာ နုသစ်လာပြန်တော့၏။

★

ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနားမှ ဧည့်ဂေဟာမှာ သူတို့ တည်းခိုခွင့် ရကြသည် ။ ရောက်စတစ် ရက်နှစ်ရက်ကတော့ နိုင်ငံခြားသားများ ၏ ကိစ္စများဖြင့် သူတို့ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ကြ၏။ နိုင်ငံခြားသားများ သွားလိုရာ၊ ရောက်လိုရာတို့ ကို လိုက်ပို့ခဲ့ရသည် ။ သက်ဆိုင်ရာများက အကူအညီအထောက်အပံ့ပေးကြသဖြင့် အရာရာသည် အဆင်ပြေလှ၏။ မစ္စတာယိုရှိတာက အစစအရာရာကို ရန်ကုန်ကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာခဲ့ပုံရသည် ။

မြစ်ဆုံကိုသွားလည်ဖို့ ကျတော့ သူနှင့်နွေနှစ်ဦးတည်းအတွက် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည် ။ သည် လိုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူက မျှော်လင့်ထားခဲ့မိသည့်အတွက် အလွန်ဝမ်းသာ ကြည်နူးမိသေးသည် ။ တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် မြစ်ဆုံသွားဖို့ အတွက်မှာ လုံခြုံစိတ်ချရသော ခရီးလမ်းမဟုတ်ဟု သိရပြန်၏။ ယခုလည်း နိုင်ငံခြားသားများ အဖို့ တော့ မသွားတာက အကောင်းဆုံးမို့သည် အခွင့်အရေးကို သူနှင့်နွေသာ ရနိုင်ခဲ့တော့သည် ။

“မြစ်ကြီးနားရောက်မှ တော့ မြစ်ဆုံရောက်မှ ပြည့်စုံတော့မှာ ပေါ့၊ မြ

စ်ဆုံအလှကို မခံစားရဘဲ ပြန်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

မြစ်ကြီးနားမှာ သူတို့ ကို အစစအရာရာ ကူညီခဲ့သည့် မစ္စတာယိုရှိတာ၏ မိတ်ဆွေ အန်ကယ်ထွန်းတို့ လင်မယားက မြစ်ဆုံသွားဖြစ်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ။ အန်ကယ်ထွန်းသည် မြစ်ကြီးနားဇာတိဖြစ်ပြီး၊ စာအလွန်ဖတ်သူဟု သိရပြီး မြစ်ကြီးနားနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ဗဟု သုတအလွန်ကြွယ်ဝသူ ဖြစ်သည်။ ။

နိုင်ငံခြားသားများကလည်း သူတို့ မပါသဖြင့် အားနာစရာ မလိုဘဲ သွားလည်ဖြစ် အောင်လည်ဖို့ ပြောကြတော့ နွေခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။ သူနှင့်အတူ မြစ်ဆုံကိုသွားဖို့ နွေအကြောက်အကန်ငြင်းနေမှာ ကို သူက အစိုးရိမ်ဆုံး။ မစ္စတာယိုရှိတာတို့ လင်မယားကရော၊ အန်ကယ်ဂျော့ချ်ကပါ သူတို့ နှစ်ဦးကို သွားလည်စေချင်ကြောင်းပြောတော့ နွေအားနာပုံရသည်။ ။ ပထမပိုင်းငြင်းသော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ နွေခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သည် လိုနှင့်အန်ကယ်ထွန်းတို့ လင်မယားနှင့် သူတို့ နှစ်ဦး မြစ်ဆုံခရီးကို သွားဖြစ်ကြတော့၏။

*

သည် ခရီးသည် သူနှင့်နွေတို့ ကို ပိုမိုရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားစေသည်မှာ အမှန်ပင်။ အန်ကယ်ထွန်း၏ ဆူပါရဖ်ကားလေးသည် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေ၏။ သူကအန်ကယ်ထွန်း၏ ဘေးရှေ့ခန်းမှ ထိုင်ခဲ့ပြီး အန်တီနှင့်နွေတို့ က နောက်ခန်းမှ ထိုင်သည်။ ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အန်ကယ်ထွန်းက ရွာအမည်များကို ပြောပြလာခဲ့သည်။ ။

ဂျိန်ဖော့ရွာများ ဖြစ်သည့် မန်ခိန်ရွာ၊ လမုန်ဇွတ်ရွာ၊

ဦးဗျစ်ကထောင်းရွာ၊ အလယ်ရွာ၊ ဒွန်ဂန်ကတောင်ရွာ၊ ကျိန်ခရမ်းရွာ၊ တန်ဖဲရွာတို့ကို ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ။

“မြစ်ကြီးနားက တန်ပဲအထိ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်မိုင်ကျော်ကျော်လောက် ရှိတယ်ကွ၊ တန်ပဲကမြစ်ဆုံကို တစ်မိုင်ထပ်မောင်းရဦးမယ်”

တန်ပဲရွာကို ဖြတ်စဉ် အန်ကယ်ထွန်းက ပြောလိုက်သည်။ ။

“ရှုခင်းတွေက အရမ်းလှတာပဲနော်”

နွေအသံကို သူကြားလိုက်ရ၏။ တစ်ပင်လုံးဝါနေသည့် သစ်ပင်များ၊ တစ်ပင်လုံး စိမ်းနေသည့် သစ်ပင်များ၊ အဝါအစိမ်း ရောနေသည့် သစ်ပင်များက ပတ်ဝန်းကျင်၏ အလှကို ဖြစ်စေ၏။ အုပ်မိုးဆန့်ထွက်နေသည့် တောင်တန်းကြီးများ သည် အနားကွပ်ပေးထားသည့် ပန်းချီကား၏ ပေါင်များ သဖွယ်။

“တောင်တန်းကြီးတွေကလည်း လှလိုက်တာ၊ အန်ကယ်ရယ် ဘာတောင်တန်းတွေလို့ ခေါ်လဲ မသိဘူး”

တောင်တန်းကြီးများကို ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း သူက မေးလိုက်မိသည်

။

‘အနောက်ဘက်က အရှေ့ဘက်ကို ဆန့်ထွက်လာတဲ့ တောင်တန်းကြီးတွေလား၊ အဲဒါက မြောက်ပိုင်း ကူမှန်တောင်တန်းက နေထွက်လာတဲ့ တောင်ကွ၊ အဲဒါကို အင်ခိုင်ဘွန်တောင်တန်းကြီးလို့ ခေါ်တယ်။ ဟိုဘက်က တောင်တွေကတော့ ဆွမ်ပတ်ဘွန် တောင်နဲ့ မွမ်းစီ-မာယူဘွန်တောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်ကွ။ ဒီမြစ်ဆုံမှာ လူသိများ တာကတော့ စိမ်းစိမ်းညိုညိုနဲ့ မြစ်ဆုံကို အုပ်မိုးထားသလိုဖြစ်နေတဲ့ အင်ခိုင်ဘွန်တောင်တန်းကြီးပဲကွ’

အန်ကယ်ထွန်းက ကားမောင်းနေရင်း သူ့ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ။

“မြစ်ဆုံက အင်ခိုင်ဘွန်တောင်နဲ့ ခြေရင်းမှာ ပေါ့နော်”

“အေးပေါ့... အေးပေါ့...”

မြစ်ဆုံကို သူတို့ လှမ်းမြင်နေကြလေပြီ။

*

“ကဲ... ဒါမြန်မာပြည်မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ မြစ်ဆုံဆိုတာပါပဲ၊ ဧရာဝတီ
ရဲ့ အစနေရာပဲပေါ့”

ဆိုင်တန်းကလေးများ ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ထားခဲ့၍ ဆိုင်တန်းများ နှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင် ကမ်းပါးကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ ကမ်းပါးမှာ ရပ်ရ
င်း အန်ကယ်ထွန်းက စကားစ လိုက်၏။

“ဘယ်ဟာကမေခ၊ ဘယ်ဟာက မလိခလဲအန်ကယ်”

နွေက တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေပြင်ကိုငေးရင်းမေးလိုက်
၏။

“ဒီဘက်ကမြစ်က မလိခပဲသမီး၊ ဟိုဘက်က ရေစီးခပ်ကြမ်းကြမ်းနဲ့
ဟာက မေခလေ...”

“အန်ကယ် မလိခကို မေလိခလို့ လည်း ခေါ်တယ်နော်”

ဟု သူကကြားဖူးတာကိုမေးလိုက်သည်။ ။

အန်ကယ်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ရင်း...

“ဒီလိုကွ မင်းပြောသလိုပဲ၊ မလိခလည်း ခေါ်တယ်၊ အဲဒီမြစ်က မြန်
မာပြည်ရဲ့ မြောက်ဘက်စွန်း၊ အနောက်မြောက်ယွန်းယွန်းမှာ ရှိနေတဲ့

ပေတစ်သောင်းကျော်လောက်မြင့်တဲ့

ရေခဲတောင်တန်းကြီးတွေကနေပြီး တောင်ကျချောင်းအဖြစ် စခဲ့တာလို့ သိရတယ်။ ‘မလိခူးခုံနော်’ ဒေသကစပြီး မြစ်ဖျားခံခဲ့တာပဲ။ အရင်က ‘နမ် ကီယု’ မြစ် မြန်မာလို ‘မြစိမ်းမြစ်’ နမ့်ကွီလို့ လည်း ခေါ်ခဲ့ကြဖူးတယ်တဲ့

။

“မြစိမ်းမြစ်ဟုတ်လား အန်ကယ်”

“ဟုတ်တယ်သမီး... မြစ်ဖျားစခံတဲ့ နေရာမှာ ခေါ်တာ”

နွေကဘာမျှပြန်မပြောဘဲ မြစ်ပြင်ကိုငေးတွေ ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်တာကိုတွေ့ သည် ။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲသမီး၊ နာမည်လှလို့ လား”

အန်ကယ်ထွန်း၏ ဇနီးအန်တီက ခပ်ပြုံးပြုံးမေးလိုက်တော့နွေကအ န်တို့မျက်နှာဆီ လှည့်လာသည် ။

“သမီးအစ်မကို သတိရလို့ ပါအန်တီ၊ သမီးမှာ အမြွှာမွေးတဲ့ အစ်မ တစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ သမီးတို့ ညီအစ်မရဲ့ အိမ်နာမည်က မေလိခနဲ့ မေခတဲ့ လေ...”

“ဟုတ်လား တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်နော်”

ဟု သူက တအံ့တဩ နှုတ်မှ ထွက်သွားသဖြင့် နွေက သူ့မျက်နှာဆီ လှမ်းကြည့်တာတွေ့၏။

“သမီးအစ်မ အိမ်နာမည်က မေလိခတဲ့ လား”

“ဟုတ်တယ်အန်ကယ်... သူ့အိမ်နာမည်က မေလိခပါ။ အန်ကယ်ပြောသလိုဆို မမြစိမ်းပေါ့။ သူ အရမ်းသဘောကျမှာ ပဲ”

“အိမ်ရောက်ရင် ပြောပြလိုက်ပေါ့ကွယ်”

အန်တီကပြောလိုက်တော့ နွေက အန်တီမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ကိုချကာ-

“သူဆုံးသွားပါပြီ အန်တီ”

ဟု ကြေကွဲသံဖြင့်ဆို၏။

“ဪ...”

“ဒါကြောင့် သမီးက သူ့ကို သတိရပြီးစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်”

အန်ကယ်ပြောလိုက်တော့ နွေကခေါင်းကို အသာအယာ ညိတ်သည်။
“သူနွေ့ကိုကြည့်ရင်း စာနာစိတ်ဝင်၏။”

“ဆက်ပြောပါဦးအန်ကယ်၊ နွေ့ကြောင့်အန်ကယ်စကားတောင် ပြတ်သွားပြီ”

နွေက မျက်နှာညှိုးလျလျကို ပြင်၍ အပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

*

“အဲဒီမေလိခ တို့ အများ အခေါ် မလိခမြစ်ဟာ မြောက်ဖျားက မြစ်ဖျားခံ စီးလာရင်းနဲ့ အနောက်ဘက်က နမ့်လန်၊ နမ့်ယက်ဆိုတဲ့ မြစ်အရှေ့ဘက်က ရှန်ခဆိုတဲ့ မြစ်တွေက မေလိခမြစ်ထဲကို ပူးပေါင်းစီးဝင်လာကြတယ်တဲ့ ၊ အဲဒီလို ပေါင်းဆုံပြီးတော့ မေလိခဟာ တောင်ဘက်ကို ကွေ့ကောက်စီးသတဲ့ ။ နောက်တစ်ခါ ‘ခရန်းခ’၊ ‘ဂျယ်ခ’ ဆိုတဲ့ မြစ်လက်တက်တွေက အရှေ့ဘက်က ‘နမ့်တီးခ’၊ ‘အင်ဆွပ်ခ’ ဆိုတဲ့ မြစ်လက်တက်တွေက အနောက်ကထပ်ပြီး စီးဝင်ပူးပေါင်းလာပြန်တယ်။ ပြီး

တော့မှ မြောက်လတ္တီတွဒ် ၂၅ ဒီဂရီ ကျော်ကျော်မှာ ဒီမေခမြစ်နဲ့ လာပေါင်းတာပဲတဲ့ ကွ”

“ဟိုဘက်ကမြစ်က မေခနော်”

သူကလက်ညှိုးညွှန်ရင်းမေးလိုက်ပြီးမှ နွေ့ငယ်နာမည်က မေခဆိုတာ သတိရရင်း နွေ့ဘက်ကို ကြည့်မိပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်သူရိန် ကြည့်အဲဒီမြစ်က ရေစီးအလွန်ကြမ်းတယ်၊ ဒီဘက်က မေလိခနဲ့ မတူဘူး”

ဟု အန်ကယ်ကပြောလိုက်၏။

“မေခမြစ်အကြောင်း ပြောပြပါဦး အန်ကယ်။ နွေ့ ငယ်နာမည်က မေခဆိုတော့ ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်”

နွေ့ကပြောလိုက်၏။

“မေခမြစ်ကလည်း နိုင်ငံရဲ့ မြောက်ဖျားမှာ ရှိတဲ့ ရေခဲတောင်တွေက မြစ်ဖျားခံစီးလာ ခဲ့တာပဲကွ၊ ထလာဝမ်၊အဒုံဝမ်နဲ့ ဆန်ခူးဝမ်ဆိုတဲ့ မြစ်သုံးသွယ် ပေါင်းပြီး ‘နမ့်တမိုင်’ မြစ် ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီ ‘နမ့်တမိုင်’ မြစ်ဟာ အရှေ့တောင်ဘက်ကိုဆက်စီးလာခဲ့ရင်းနဲ့ မြောက်ဘက်က စီးလာတဲ့ ‘ဒပွလူဝမ်’ ‘တဇူဝမ်’ ဆိုတဲ့ မြစ်ရယ်၊ မြောက်ဖျားကို ဖြတ်စီးလာတဲ့ ‘တရန်ဝမ်’ ဆိုတဲ့ မြစ်ရယ်၊ အဲဒီမြစ်တွေက ထပ်ပြီးပေါင်းဆုံခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ ပေါင်းဆုံပြီးတဲ့ နေရာကစပြီး မေခမြစ်လို့ အမည်တွင် ရင်းနဲ့ အရှေ့တောင်ဘက်ကို ဆက်စီးလာခဲ့သတဲ့ ။ အဲဒီစီးဆင်း လာပြီးတဲ့ နောက်မှာလည်း မြစ်ငယ်လေးတွေအများကြီး သူ့အထဲစီးဝင်ကြပြန်တယ် အချန်းခ၊ မက်ရာမေ၊ မောကျောင်း၊ ကျဖို့ခ၊ အင်လီးခ၊ ရှင်ငေါခ၊ နွမ်ဘန်ခ၊ ဆိုတဲ့ မြစ်ငယ်လေးတွေ သူ့အထဲစီးဝင်တယ်တဲ့ ကွ။ ပြီးတော့မှ မေလိခနဲ့

ဒီနေရာမှာ လာပြီး ပေါင်းဆုံမိကြတာပဲ။ ကဲ... လာအောက်ဘက် ဆင်း ကြည့်ကြရအောင်”

စကားအဆုံးမှာ မြစ်ကမ်းပါးမှ အောက်ဘက်ကိုဆင်းသည့် လမ်းက လေးဆီ ဦးတည်သွားကြသည် ။ လမ်းကလေးအတိုင်း ဆင်းရင်း သဲသောင်ပြင်၏ အပေါ်မှ ကျောက်တုံးများကိုဖြတ်ကာ မြစ်ရေစပ်ကိုသွားကြ၏။

“အဲဒီမေခမြစ်ကို ရဝမ်စကားနဲ့ ရမေထိလို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ လော်ဝေါ်ဒေသကတော့ လောင်ဗျစ်မြစ်တဲ့ ၊ ဂျိန်ဖော့ဒေသကတော့ အင်မိုင်ခလို့ ခေါ်ပြန်ရော ဒေသအလိုက် အခေါ်အဝေါ်အမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားတာပေါ့ကွာ၊ ကြည့်ကြည့် ဒီနေရာကကြည့်ရင် ရေစီးမတူတာ ပိုထင်ရှားတယ်။ ဒီဘက်က မေလိခက ညင်ညင်သာသာ ရှိသလောက်၊ ဟိုဘက်က မေခရေစီးက ကြမ်းတယ်ကွ၊ ရေစီးသန်တယ်၊ ရေကလည်း ကြည်ပြီးစိမ်းလဲ့နေတာ ရေအောက်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်ရတယ်၊ ကျောက်တုံးတွေ၊ ကျောက်ပန်းကျောက်ခက်တွေ၊ ငါးတွေကို မြင်ရတယ်ကွ၊ ရေစီးကြမ်းလို့ အင်မိုင်ခဆိုတာ မြစ်ဆိုးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရသတဲ့ ”

မြစ်ပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း အန်ကယ်ထွန်းကပြောသည် ။

“မြစ်ဆိုးဟုတ်လား အန်ကယ်”

နွဲ့ဆီက စကားသံထွက်လာ၏။

“သြော်-ဟုတ်သားပဲ၊ သမီးငယ်နာမည်က မေခပဲ မြစ်ဆိုးဆိုတာ ရေစီးကြမ်းတာကို ပြောတာပါ သမီးရဲ့ ”

အန်ကယ်ထွန်းက အားနာသွားဟန် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် စကားကို ဖြေပြောလိုက်၏။

“အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကို နွေအရမ်းသဘောကျသွားလို့ ပါ အန်ကယ်၊ သမီး စရိုက်နဲ့ လည်း အရမ်းလိုက်လို့ ပါ။ သမီးက ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းနဲ့ အရမ်းဆိုးတာတဲ့ ၊ မဟုတ်မခံ ခပ်စွာစွာဆိုတော့ သမီးအစ်မနဲ့ စရိုက် မတူခဲ့ဘူးလေ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်နေတာကို သမီးအံ့သြမိတာပါ။ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ ကတော့ အမြှာညီအစ်မမို့ မေ လိခနဲ့ မေခဆိုနာမည်ပေးခဲ့တာပါ”

“မမြစိမ်းနဲ့ မဂျမ်းပုံပေါ့- ဟုတ်လား”

ဟု သူကခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း နောက်ပြောပြောလိုက်မိသေးသည် ။

“တကယ်ပြောတာကိုသူရိန်၊ ကျွန်မအစ်မနဲ့ ကျွန်မက စရိုက်ချင်း လုံးဝမတူတာ၊ ကျွန်မအစ်မက နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် စိမ်းစိမ်းကား ကား မနေနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ တကယ်ဆိုးတာ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆတ်ဆတ်ကြဲလေ...။ ရန်လည်း ခဏခဏ ဖြစ်တာပဲတဲ့ ”

သူ့ကိုကြည့်ရင်း နွေက ပြန်ပြောလိုက်၏။

★

မြစ်ထဲကိုလှေငှားပြီး ဖြတ်ကြည့်ဦးမလားဟု အန်ကယ်မေးတော့ နွေက နေပါစေတော့ဟု ပြောသဖြင့် ကမ်းပေါ်ပြန်တက် ခဲ့ကြသည် ။ ကားရပ်ထားသည့်နေရာကို ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ နောက်ဘက်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ရင်း သူတို့ မနက်စာ စားကြသည် ။ မြစ်ဆုံငါးကင်သည် နာမည်ကြီး၍ အထူးလတ်ဆတ်ချို့မြိန်၏။

“အင်ခိုင်ဘွန်တောင်ဆိုတာ၊ ဟိုဘက်က တောင်တန်းကြီးတွေပေါ့နော်... အန်ကယ်”

ထမင်းစားပြီးတော့ သူကလှမ်းမြင်နေရသော တောင်တန်းကြီးကို ကြည့်ရင်းမေး လိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်တယ် မောင်သူရိန်၊ အရင်ကကြားဖူးလို့ လား”

ဆိုင်ရှေ့မှ ကားတစ်စီးဖြတ်သွား၏။ ကားပေါ်မှ လူငယ်လေးများ မူးပြီး အော်ဟစ်ဆူညံသွားကြသည်။ ။ ကလေးတွေ ဆပ်ပီမူးနေကြပြီဟု အန်တီကပြော၏။ ဆပ်ပီဆိုသည် မှာ သူတို့ အောက်အရပ် စိမ်းရည်ဟု ခေါ်သည့် သေရည်တစ်မျိုးဆိုတာ မြစ်ကြီးနားရောက်စကပင် ကြားဖူးခဲ့ သည် ပဲ။

“ပြောပါဦး မောင်သူရိန်”

အန်ကယ့်စကားကြောင့် နွေကလည်း သူ့မျက်နှာဆီ အကြည့်ဝေ၏။

“ကျွန်တော်က ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ တွေ့ဖူးတာပါ အန်ကယ်။ ကျွန် တော်က ကဗျာဝါသနာပါလို့ ကြိုက်တာတွေ့ရင် အလွတ်ရတဲ့ အထိ ဖ တ်မိတယ်လေ။ ဒီမြစ်ဆုံအကြောင်း ရေးထားတဲ့ ကဗျာရဲ့ ခေါင်းစဉ်က...

“အင်ခိုင်ဘွန်တောင်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ တဲ့ ”

“ဟုတ်တယ်လေ... အင်ခိုင်ဘွန်တောင်ခြေရင်းမှာ မေခနဲ့ မေလီခဆိုကြတာပေါ့”

“ကဲ အလွတ်ရရင်လည်း ရွတ်ပြပါဦး၊ ကျွန်မကတော့ ကဗျာတွေ အ ချစ်ဝတ္ထုတွေ မကြိုက်ဘူး၊ စုံထောက်ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်တို့ ပဲဖတ်တာ”

နွေကဝင်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ကဗျာဆိုပြမယ်အန်ကယ်၊ ကဗျာလေးက ဒီနေရာမရော က်ခင်ကတည်းက ကျွန်တော် ကြိုက်လို့ ရနေတာ...”

“ကဲလုပ်ပါဦး မောင်သူရိန်”

အန်တီကလည်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

သူက ချောင်းဟန့်ရင်း လည်ချောင်းရှင်းကာ ကဗျာကို စရွတ်၏။

*မေခနဲ့ မလိခ

ဆုံမိကြသည် မှာ ...

*သံယောဇဉ်မြစ်ဆုံဖြစ်

ချစ်ကြသောအခါ...

*သမုဒယမြစ်နှစ်စင်းရဲ့

ချစ်ခြင်းဖွဲ့ အလင်္ကာ

ဧရာဝတီရယ်လို့ ဖြစ်။

*ကမ္ဘာတည်သရွေ့

မြန်မာပြည်ဟေ့ရယ်လို့ ကြွေးကြော်ပြီး

စီးနေမယ့်မြစ်။

“မေခနဲ့ မလိခကို ချစ်သူတွေလို ဖွဲ့သွားတာနော်”

ကဗျာဆုံးတော့ အန်ကယ်ထွန်းက ပြောလိုက်သည်။ ။

“ကဗျာဆရာက မြစ်နှစ်စင်းကိုတောင် ချစ်သူတွေလို တင်စားပြီး၊ စတွေ့ကြတာကို သံယောဇဉ်မြစ်ဆုံလို့ ဖွဲ့သွားတယ်...နော်၊ ကိုသူရိန်လည်း စိတ်ကူးယဉ်တတ်ပုံရတယ်...”

သူ့ကိုကြည့်ရင်း နွေကပြောလိုက်၏။

“စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနွေ၊ ခံစားစရာရှိရင် ခံစားလွယ် တတ်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ အခုပဲ ကျွန်တော်ကတွေးပြီး ခံစားမိနေတာ၊ မေခဆိုတာက မြစ်ဆိုးလို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီမြစ်ဆိုး ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး မေလီခမြစ်နဲ့ ချစ်သူအဖြစ် ပေါင်းမိသွားတော့ သူတို့ရဲ့ မေတ္တာက ဧရာဝတီဖြစ်လာတယ် မဟုတ်လား။ ဧရာဝတီကတော့ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ရှိနေမယ့်မေခနဲ့ မလီခတို့ ရဲ့ မေတ္တာသရုပ်ပဲလေ။ ဟုတ်ဘူးလား။ မေခကို မြစ်ဆိုးလို့ အန်ကယ့်ဆီကသိရမှ ကဗျာအဓိပ္ပာယ်က ပိုပြီးခံစားရသလိုပဲ...”

သူကနွေ့ကိုကြည့်ရင်းပြောလိုက်တော့ နွေကခပ်ပြီးပြီးလုပ်နေလိုက်သည် ။ ပြီးမှ -

“မေခဆိုတာ အင်မိုင်ခမြစ်ဆိုးလို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်ဆိုတာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကို ရှင်းပြလိုက်ရရင်တော့ အရမ်းသဘောကျသွားမှာ ၊ သူတို့က နွေ့ကို အခုထိမေခလို့ ခေါ်ကြတုန်းပဲလေ...”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုနေ့က သူနှင့်နွေ့တို့ ၏ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုသည် ပို၍ လာခဲ့ပါသည် ။

သည် နေရာသည် သူ့အတွက် သံယောဇဉ်မြစ်ဆုံဖြစ်ခဲ့ရပြီဟု ဘာသာနားလည်လိုက်ပါ ၏။

မြစ်မ်းမြစ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရခဲ့သည် ဆိုသော မေလီခသည် မြစ်ဆိုးဟု ခေါ်သည့် အင်မိုင်ခဆိုတဲ့ မေခမြစ်နှင့် ပေါင်းဆုံခွင့် ရသည့်အခါ တကယ်တမ်း စိမ်းကားနိုင်ခဲ့ပါရဲ့ လားကွယ်...။

မစိမ်းကားနိုင်ဘဲ သမုဒယဖြစ်လို့ ဧရာဝတီမြစ်ရယ်လို့ ပေါ်ခဲ့တာမ

ဟုတ်ပါလား။

အတွေးများ ဖြင့် ကြည်နူးစိတ် ဝင်မိပြန်သည် ။

ပြန်တော့မည်ဟု ကားဆီအသွား အင်ခိုင်ဘွန်တောင်တန်းပြာတွေဆီ လှမ်းငေးမှာ မြူတွေဝန်းပတ်နေတာတွေပြန်၏။

သူ့နှလုံးသားမှာ လည်း သံယောဇဉ်တို့ မြူနှယ်ဝန်းပတ်ခဲ့လေပြီပဲ နေ့...။

*

အပြန်တွင် ကရိန်နော်ကို သူတို့ ဝင်ခဲ့ကြသည် ။ မြစ်ကမ်းကို မေးတင်၍ ထားသော ဆိုင်ကလေးမှာ သူတို့ ဝင်ထိုင်ခဲ့ကြရင်းအအေးသောက်သည် ။

“ကရိန်ဆိုတာက ဒီမြေကိုပိုင်တဲ့ သူရဲ့ နာမည်ကွာ ဆရာဆိုတာက အပန်းဖြေတဲ့ နေရာတဲ့ -ဂျိန်ဖော့ဘာသာစကားနဲ့ ‘ကရိန်ဆရာ’လို့ ခေါ်တယ်။ ကရိန်အပန်းဖြေ ရိပ်သာပေါ့ကွာ”

အအေးလာမချခင် အန်ကယ်ထွန်းက ရှင်းပြသည် ။

ကရိန်နော်ကမ်းခြေမှ ကျောက်ဆောင်ကျောက်ဆွယ်များ သည် သွယ်တန်း၍ မြစ်ဆီသို့ ထိုးထွက်၏။ မြစ်ရေသည် ကျောက်သွယ်ကျောက်တန်းတို့ ကို ဦးခိုက်ဝေပတ်၍ စီးဆင်းနေပြန်သည် ။

“တကယ့်ကို စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ နေရာလေးပဲ။ကိုသူရိန်လို ကဗျာတွေ ဘာတွေ ခံစားတတ်တဲ့ သူအတွက်တော့ မပြောနဲ့ တော့၊ ကျွန်မတောင်မှ ကျွန်မအစ်မကို လွမ်းတဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်”

“မေလီခကိုလား”

သူ့ကိုပြောရင်း မြစ်ပြင်ကိုငေးနေသည့် နွေ့ကိုကြည့်ကာ သူမေးလိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်တယ်- သူ့နာမည်က သက်နှင်းဆွေတဲ့ ။ ကျောင်းနာမည်ပေါ့၊ ငယ်ပေါင်းတွေကတော့သူ့ကိုလည်း မေလီခလို့ ပဲခေါ်ကြတာ၊ သူဆုံးသွားတော့ ကျွန်မက အိမ်မှာ ရှိနေတယ်လေ”

“ရုတ်တရက်ဆုံးတာပေါ့နော်”

စပ်စုရာကျမည်လား၊ စိုးရိမ်တွေးဖြင့် မယုတ်မလွန် သူမေးလိုက်မိပြန်သည်။ ။

သူ့စကားကြောင့် နွေ့က သူ့မျက်နှာဆီ ဖျတ်ခနဲဝေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် ဆုံးရတာ ကိုသူရိန်... ဒါကြောင့် ကျွန်မ...”

အသံတုန် လာပြီး စကားကိုဖြတ်လိုက်သည်။ ။ စကားပြောနေသည့် အန်ကယ်ထွန်းတို့ လင်မယားဆီ အကြည့်ကိုဝေ့လိုက်တာ သူတွေ့၏။ ဆက်မမေးသင့်ဟု နားလည်ရင်း သူက သက်ပြင်းကိုချသည်။ ။

သက်နှင်းနွေ့ခေါ် နွေ့၏ မျက်နှာပေါ်မှာ အပူရိပ်ကို သူတွေ့နိုင်ပြီထင်၏။ နာကြည်းခံ စားစရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် နွေ့ရင်ကို လောင်မြိုက်နေဆဲပါလားဟု သူနားလည်လိုက်နိုင်ပြီပဲ။

“သွားကြရအောင်နော်”

အန်ကယ်ထွန်းက ပိုက်ဆံသွားရှင်းပြီးပြန်အလာမှာ ပြောတော့ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကိုချရင်း သူထရပ်လိုက်၏။

နွေ့ထအရပ်မှာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသော သူ့မျက်ဝန်းနှင့်နွေ့မျက်ဝန်း

ဆုံမိသွားသည် ချက်ချင်းပင် နွေကအကြည့်ကို လွဲလိုက်ပြန်၏။

မြစ်ကြီးနားရောက်လို့ အခြေအနေပေးလျှင် သည် အကြောင်းကို သူ ဆက်မေးမည်ဟု စဉ်းစားထားမိပြန်သည် ။

နွေအကြောင်းကို လွန်လွန်ကဲကဲ စိတ်ဝင်စားနေမိခြင်းအတွက် ဘာ သာနားမလည် ဖြစ်ရပြန်သေးသည် ။

*

“အဖေကရော ကိုသူရိန်”

“အဖေလည်း သေပြီပဲပြောတာပဲ နွေ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ ကျွန် တော်မေးတာကို မကြိုက်လို့ မမေးရဲတော့ဘူး ဘယ်မှာ သေတယ်။ ဘာ လို့ သေတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ မသိရပါဘူး။ တစ်ခုပြောတာက တော့ ဖေဖေကြောင့် မေမေသေတယ်ဆိုတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေကို စိတ်နာပုံရတယ်။ မှတ်ပုံတင်မှာ အဖေနာမည် ထည့်ထားလို့ အဲဒီမှတ်ပုံတင်ကိုတောင်မှ ကျွန်တော့်မွေးစားအမေက ကိုင်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော့်အဖေအရင်း အပေါ်မှာ အရမ်းစိတ်နာကြတာ”

“ယောက်ျားတွေ အကြောင်းကတော့ အကောင်းကြားရခဲပါတယ်”

နွေနှုတ်မှ ရုတ်တရက်ထွက်သွားပြီး အားနာဟန်သူမျက်နှာကို ကြည့်သည် ။

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒီယောက်ျားတွေ အများ စုထဲမှာ မပါအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါတယ်နွေ...”

သူ့စကားကြားရတော့ နွေက နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကွေးရုံမျှ ပြီးသည် ။ ခနဲ ပြီးဟု သူနားလည်လိုက်ပြန်၏။

“ညကတည်းက နွေ့ဆီ လာပြီး ကျွန်တော်စကားပြောချင်နေတာ”

“ရှင်”

“ဪ... ကျွန်တော်စကားပြောတာ လောကြီးသွားတယ်၊ ညက နွေမအိပ်သေးဘဲ မြစ်ကမ်းဘက်လျှောက်သွားတာ ကျွန်တော် ဝရံတာက နေတွေ့တယ်။ ကျွန်တော် လာပြီး စကားပြောချင်နေတာ”

တင်းမာသည့်မျက်နှာ ပြေလျော့သွားတာတွေ့၏။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မအိပ်မရလို့ လမ်းလျှောက်နေမိတာ”

“ကျွန်တော်ဆင်းလာဦးမလို့ ပဲ၊ ညာက်ဆိုတော့
မသင့်ပါဘူးတွေ့ပြီး ဆင်းမလာခဲ့တာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ နွေကတစ်ချက်ပြုံးသည်။ ။

“ဘာပြုံးတာလဲနွဲ့”

“ဪ... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာအတွက် စဉ်းစားတတ်သားပဲ
လို့ တွေးမိလို့ ပါ”

“ဟာ ဘယ်သူ့သိက္ခာအတွက် ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမှာ ပါ။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်အတွက် သိက္ခာကို ထိခိုက်မှာ မျိုးကို ပိုပြီးစဉ်းစားမိမှာ ပါပဲ နွေ”

လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ခြေသံများကို ကြားရတော့ စကားပြ
တံသွားသည် ။

မြစ်ကြီးနားခရီးစဉ်သည် သူ့အတွက်တော့တကယ်ပင် သံယောဇဉ်မြစ်ဆုံဖြစ်ခဲ့ရတာ ဘာသာအသိဆုံး။ မြစ်ကြီးနားမှ ပြန်ခဲ့ပြီး နိုင်ငံခြားသားများ လည်း ပြန်သွားကြပြီမို့ တကယ်ဆို သူနှင့်နွေသည် ထပ်မံ၍

တွေ့စရာအကြောင်းမရှိတော့။ သို့သော်နွေသည် သူ့ရင်ထဲကမထွက်။ သူ့
နှလုံးသားမှာ ထာဝရ တွယ်ငြိနေတော့မည်ထင်သည် ။

ချစ်သူနှင့်ဆုံစည်းဖြစ်ခဲ့သည့် သည် ခရီးမှာ ပင် သံယောဇဉ်နှင့် သမု
ဒယက စခဲ့လေပြီကော။

ကေသီနှင့် ကိစ္စသည် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြဿနာဖြစ်လာမည်ကို သူမ
သိခဲ့၍ မဟုတ်။ ဖြစ်လာမည့်ပြဿနာအားလုံးကိုရင်ဆိုင်ရသည့်သတ္တိဖြ
င့် သူကနွေကို ချစ်လာခဲ့မိခြင်းပင်။

သူ့ဘက်ကမလျှော့ပါလျှင် ဖေဖေသည် လည်း ဘယ်သောအခါမျှ အ
လျှော့ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ဆိုတာ နားလည်ပြီးသား။

သူဘာလုပ်ရတော့မည်ဆိုတာ အလိုလိုသိနေပြီလေ။ သက်ပြင်းရှည်
ကိုချကာ ထရပ်လိုက်၏။ ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်ရင်း သူ့အခန်းဆီလျှော
က်သည် ။

အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်မှ ကားစက်နှိုး၍ ထွက်သံကြားရသဖြင့်
ဖေဖေအလုပ်ကို ထွက်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။

သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

*